

Ja, faktisk ville den bedste løsning jo nok være – det kan enhver jo se, hvis man tænker sig lidt om – at man kunne give beløbene direkte til de politiske partier, man gerne vil bidrage til, hvis det er nødvendigt. Man skal overhovedet ikke blande disse foreninger ind i sagen. Det vil være den allerbedste løsning – og det forslag må vi så komme med næste gang – at sige: Det skal ganske enkelt være forbudt for organisationer at støtte politiske partier. For på denne her måde kan vi se, hvordan man misbruger situationen. Man misbruger de vedtagelser, der er blevet gjort her i Folketinget, og man misbruger i høj grad befolkningens tillid.

Fremskridtspartiet kan af gode grunde støtte det forslag, vi selv er medforslagsstillere til, nemlig beslutningsforslag nr B 81, og vi kan selvfølgelig også støtte lovforslaget, som er fremsat af SF.

Jette Gottlieb (EL):

Ligesom flere andre har jeg det også sådan, at det her er en flov reprise i en diletantkomedie. Vi har haft den her diskussion for ganske nylig, så man kender positionerne.

Men det er ikke småting, forslagsstillerne til B 81 vil lægge ryg til i retning af indgreb i organisationsfriheden og organisationers ret til at beslutte, hvad der passer dem, og også at beslutte at give bidrag til politiske partier. En kollektiv beslutningsproces nyder ikke stor forståelse hos de pågældende partier. Det er klart, at et forslag af denne karakter er på fuld kollisionskurs med de fleste demokratiopfattelse.

Men det er i virkeligheden heller ikke det, der er forslaget forudsætning. Det bygger nemlig langt snarere på en påstand om, at sådanne beslutninger normalt ikke træffes demokratisk internt i organisationerne. Og det gælder pudsigt nok især de beslutninger, der fører til, at Socialdemokratiet får penge.

Enhedslisten er enig i, at der kan være interne demokratiske problemer i de store organisationer, og vi arbejder da også for styrkelse af et basisdemokrati de steder, hvor vi selv er til stede som medlemmer. Man kunne da håbe på, at Venstres medlemmer gør det samme i de organisationer, som de er medlemmer af.

Men der er ingen mening i, at Folketinget går ind og forsøger at forbyde visse typer beslutninger i forskellige foreninger og organisationer.

Derimod er SF's forslag en justering af de eksisterende regler, der ligestiller individuelle og kollektive frameldinger, hvilket Enhedslisten

synes er en udmærket idé. Jeg synes for eksempel, at det vil være helt i orden, hvis en generalforsamling i et andelsmejeri kan sige fra over for en støtte besluttet på et højere mejerigtigt niveau.

Det her forslag fremmer de mål, Enhedslisten har, nemlig at beslutninger af denne karakter, som selvfølgelig kan træffes i kollektive fora, bliver truffet så nær på de enkelte medlemmer som overhovedet muligt og på basis af en god demokratisk debat.

Så Enhedslisten kan altså støtte SF's forslag, men bestemt ikke B 81.

Arne Melchior (CD):

Justitsministeren har en stor dag, og det giver mig en let dag, for jeg kan atter en gang henholde mig til den tale, den afvisningstale, som justitsministeren har holdt.

Jeg skal ikke gøre meget mere ud af det, men sige som vort grundlæggende princip, at man naturligvis ikke, når det ikke er livsnødvendigt, bør lovgive hen over organisationers love og beslutninger, som de kompetente forsamlinger træffer. Det anser vi for at være helt naturligt, og vi ønsker ikke nogen begrænsning deri.

Og så husker også jeg, at vi har haft den sag til debat, ikke bare i fjor, men det er en gangen evindeligt. Jeg må tro, at jeg en tidligere gang har taget afstand fra et bestemt udtryk, som også bruges i dag i B 81, altså Venstres og Fremskridtspartiets forslag – jeg må gøre det igen – det er ordet tvangsbidrag. Hr. Helge Sander var vist heroppe og sige noget om udemokratisk og sådan noget.

Jeg kan altså ikke bøje sproget til at se, at der er nogen tvang i, at man betaler en ydelse, som på fuldt demokratisk vis er blevet vedtaget. Det, at man underkaster sig beslutninger i henhold til demokratiske afstemninger, kan aldrig forklares med ordet tvang. Jeg opfatter det ikke som en tvang, at jeg ikke må køre over 110 km i timen på motorvej. Jeg betragter det som en pligt, som jeg har påtaget mig ved at være en glad og tilfreds borger i et demokratisk land, og også hvis jeg var mindre glad – det forekommer også 5 af årets dage – så er det stadig væk en pligt, at jeg overholder landets love. Hvordan demokratisk sindede partier som Venstre kan forene det med dette evindelige nedgørende – men efter min bestemte mening hverken dækkende eller sandfærdige – udtryk tvang, kan jeg altså ikke fatte. Jeg vil næsten påkalde hr. Bertel Haarder og hans sproglige indsigt, men han har